

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/15/2025
Identifikačné číslo spisu: 4323202903
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:4323202903.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej v spore žalobcu: Silverside Financial services, s.r.o., Bratislava, Ružová Dolina 6, IČO: 51 179 172, zastúpenej VIVID LEGAL, s. r. o., Bratislava, Plynárska 7/A, IČO: 36 807 915, proti žalovanému: S. D., narodený XX. XX. XXXX, Q., J. XX, zastúpený JUDr. Michal Vlkolinský, advokát, Zvolen, Námestie SNP 87/8, o zaplatenie 2.395,05 eur s prísl. a o zaplatenie zmluvnej pokuty 491,18 eur, vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 16Csp/83/2023, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 27. augusta 2024 sp. zn. 15CoCsp/15/2024, takto

rozhodol:

V konaní p o k r a č u j e s obchodnou spoločnosťou Silverside Financial services, s.r.o. Bratislava, Ružová Dolina 6, IČO: 51 179 172 ako právnym nástupcom pôvodnej žalobkyne obchodnej spoločnosti Silverside a.s. v konkurze, Bratislava, Plynárska 7/B, IČO: 50 052 560.

Dovolanie do výroku I. z a m i e t a.

Dovolanie do výroku III. o d m i e t a.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Levice (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. januára 2024 č. k. 16Csp/83/2023 - 158 rozhodol tak, že súd konanie v časti o zaplatenie sumy 218,72 eura zastavuje (I. výrok). Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.651,72 eura, zmluvné úroky vo výške 632,92 eura, poplatky vo výške 10,50 eura, úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 102,87 eura od 26. 08. 2020 do zaplatenia, zo sumy 102,87 eura od 26. 09. 2020 do zaplatenia, zo sumy 102,87 eura od 26. 10. 2020 do zaplatenia, zo sumy 102,87 eura od 26. 11. 2020 do zaplatenia, zo sumy 102,87 eura od 26. 12. 2020 do zaplatenia, zo sumy 102,87 eura od 26. 01. 2021 do zaplatenia, zo sumy 102,87 eura od 26. 02. 2021 do zaplatenia, zo sumy 102,87 eura od 26. 03. 2021 do zaplatenia, zo sumy 102,87 eura od 26. 04. 2021 do zaplatenia, zo sumy 102,87 eura od 26. 05. 2021 do zaplatenia, zo sumy 102,87

eura od 26. 06. 2021 do zaplata, zo sumy 102,87 eura od 26. 07. 2021 do zaplata, zo sumy 102,87 eura od 26. 08. 2021 do zaplata, zo sumy 102,87 eura od 26. 09. 2021 do zaplata, zo sumy 102,87 eura od 26. 10. 2021 do zaplata, zo sumy 102,87 eura od 26. 11. 2021 do zaplata, zo sumy 102,87 eura od 26. 12. 2021 do zaplata, zo sumy 102,87 eura od 26. 01. 2022 do zaplata, zo sumy 102,87 eura od 26. 02. 2022 do zaplata, zo sumy 102,87 eura od 26. 03. 2022 do zaplata, zo sumy 102,87 eura od 26. 04. 2022 do zaplata, zo sumy 102,87 eura od 26. 05. 2022 do zaplata, zo sumy 102,87 eura od 26. 06. 2022 do zaplata, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (II. výrok). Vo zvyšnej časti súd žalobu zamieta (III. výrok). Žalobcovi sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 30,04 % (IV. výrok).

1.1. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba bola podaná čiastočne dôvodne. Žalobca podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 08. 12. 2023 vzal žalobu späť v časti žalovanej istiny vo výške 218,72 eura, a to z dôvodu absencie zmluvného základu pre poplatok za odovzdanie do mandátnej správy, v dôsledku čoho tak súd konanie v časti o zaplata sumy 218,72 eura podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil, keď súhlas žalovaného s čiastočným späťvzatím žaloby sa s poukazom na § 146 ods. 1 CSP nevyžadoval. Predmetom sporu tak zostalo zaplata istiny vo výške 2.176,33 eura, zmluvných úrokov vo výške 632,92 eura, zmluvných pokút vo výške 491,18 eura, zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z jednotlivých omeškaných splátok, nákladov za vystavenie listových upomienok vo výške 10,50 eura a tiež náhrada trov konania.

1.2. Uzavretú zmluvu o spotrebiteľskom úvere súd posúdil jednak ako Zmluvu o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka, ale zároveň ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a predmetný zmluvný vzťah súd posúdil aj v zmysle ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

1.3. V konaní nebolo sporné, že veriteľ opakovane vyzýval žalovaného na zaplata omeškaných dlžných splátok, v konaní však nebolo preukázané, že by v prejednávanej veci došlo k predčasnému zoplatneniu úveru, pričom dňa 25. 06. 2022 tak v zmysle zmluvy, nastal termín konečnej splatnosti úveru. V tejto súvislosti súd pre doplnenie udáva, že až dňa 29. 09. 2022 bolo v Obchodnom vestníku pod č. 187/2022, K056351, zverejnené uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 22. 09. 2022 sp. zn. 31K/25/2022, ktorým Okresný súd Bratislava I vyhlásil konkurz na majetok obchodnej spoločnosti Silverside, a. s. Termín konečnej splatnosti úveru žalovaného tak nastal skôr, než mohli nastať účinky podľa § 46 ods. 1 Zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorého nesplatené pohľadávky a záväzky úpadcu, ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu a ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, sa od vyhlásenia konkurzu až do zrušenia konkurzu považujú za splatené, ak tento zákon neustanovuje inak.

1.4. Preskúmaním zmluvy o úvere súd dospel k záveru, že zmluva o úvere obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka, pričom súd dáva žalovanému do pozornosti, že dátum uzavretia zmluvy sa nachádza na 9 strane zmluvy.

1.5. Súd ďalej v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka preskúmal výšku odplaty poskytnutého úveru, či táto v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka s poukazom na § 1 a § 1a ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., neprekračuje najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať, keď prekročenie najvyššej prípustnej odplaty je spojené s následkom absolútnej neplatenosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže by odporovala zákonu. Podľa § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy, a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. V danom prípade pozostáva odplata len zo zmluvného úroku vo výške 18,59 % ročne, ktorý na účel výpočtu odplaty naplnia predpoklady obsiahnuté v § 1 ods. 3 písm. a) bodu 3. predmetného nariadenia vlády, podľa ktorého odplatu podľa odseku 1 tvoria plnenia vyjadrené v percentách zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov tak, že opakujúce sa plnenie v percentách za rok sa považuje za plnenie za rok. Podľa § 1 ods. 4 nariadenia vlády, na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy, pričom podľa § 1a ods. 1

nariadenia vlády, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Priemerná RPMN za príslušný kalendárny štvrtrok sa v zmysle § 2 vyhlášky Ministerstva financií SR č. 289/2010 zverejňuje najneskôr v posledný pracovný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po uplynutí príslušného kalendárneho štvrtroka. Keďže zmluva bola uzavretá dňa 01. 06. 2017, bolo potrebné pre posúdenie najvyššej prípustnej výšky odplaty vychádzať z priemernej RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk za 1. štvrtrok roku 2017, keď v zmysle § 2 vyhlášky Ministerstva financií SR č. 289/2010 bola táto hodnota za tento štvrtrok zverejnená najneskôr dňa 28. 04. 2017. Priemerná RPMN úverov poskytnutých bankami a pobočkami zahraničných bánk za 1. štvrtrok 2017 pri zmluvnej splatnosti nad 1 do 5 rokov vrátane, predstavovala hodnotu 9,81 % pri obdobnom spotrebiteľskom úvere, v dôsledku čoho súd konštatuje, že odplata za poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 18,59 % neprekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty 19,62 % ($18,59 \% < 2 \times 9,81 \%$) s poukazom na § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 1 a § 1a Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

1.6. Preskúmaním predmetnej zmluvy podľa príslušných ustanovení Zákona č. 129/2010 Z. z. dospel súd ďalej k záveru, že zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti, ktoré požaduje § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd tiež konštatuje, že správne sú uvedené náležitosti, ktorých hodnota závisí od jednotlivých parametrov poskytovaného spotrebiteľského úveru, a teda údaje o celkovej čiastke na zaplatenie ($60 \text{ splátok} \times 102,87 \text{ eura} = 6.172,20 \text{ eura}$), priemernej RPMN (14,84 %), ako aj výška odplaty (18,59 %). Hoci sa v zmluve uvádza RPMN poskytnutého úveru vo výške 19,62 %, v zmysle výsledku výpočtu RPMN úveru prostredníctvom interaktívnej kalkulačky MFSR predstavuje táto hodnota 18,59 %, však táto nie je v zmluve uvádzaná v neprospech spotrebiteľa tak, ako to má na mysli § 11 ods. 1 písm. d) zákona. RPMN poskytnutého spotrebiteľského úveru, či už vo výške 18,59 % alebo vo výške uvádzanej v zmluve 19,62 %, neprekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty 19,62 % stanovenej podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 1 a § 1a ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v zmysle požiadavky § 11 ods. 1 písm. g) Zákona č. 129/2010 Z. z., keď priemerná RPMN úverov poskytnutých bankami a pobočkami zahraničných bánk predstavovala za 1. štvrtrok roku 2017 pri zmluvnej splatnosti nad 1 do 5 rokov vrátane, hodnotu 19,62 % ($18,59 \% < 2 \times 9,81 \%$, resp. $19,62 \% = 2 \times 9,81 \%$).

1.7. Súd tiež konštatuje, že veriteľ zároveň v súlade s vtedy platnou právnou úpravou, s odbornou starostlivosťou preskúmal aj schopnosť žalovaného splácať ním požadovaný spotrebiteľský úver, keď prihliadol tak na príjmy, výdavky, ako aj rodinný stav spotrebiteľa a tiež nahliadol do elektronického registra spotrebiteľských úverov. Súd dáva žalovanému v tejto súvislosti do pozornosti § 7 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého je spotrebiteľ povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Ako vyplýva z predložených listinných dôkazov, čistý príjem žalovaného podľa § 7 ods. 20 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch, predstavoval sumu 1.347,79 eura, náklady na zabezpečenie základných životných potrieb podľa písm. b) zákona zohľadnil veriteľ vo výške 336,28 eura, čo predstavuje súčet životného minima vo výške 198,08 eura mesačne na jednu plnoletú fyzickú osobu a životného minima na ďalšiu spoločne posudzovanú plnoletú fyzickú osobu vo výške 138,19 eura, keďže ako vyplýva zo žiadosti žalovaného o poskytnutie úveru, tento je ženatý. Výška splátky spotrebiteľského úveru podľa písm. c) zákona predstavuje sumu 102,87 eura a peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa podľa písm. d) predmetného zákona, zohľadnil veriteľ tak vo výške žalovaným uvádzaných 108 eur, pričom prihliadol aj na dva existujúce úverové záväzky žalovaného vo výške 154 eur (101 eur + 54 eur). Na základe uvedeného tak súd konštatuje, že súčet hodnôt položiek na výpočet limitu pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa odseku 20 písm. b) až d), teda suma 701,15 eura ($336,28 \text{ eura} + 102,87 \text{ eura} + 108 \text{ eur} + 154 \text{ eur}$), neprevyšuje hodnotu položky podľa odseku 20 písm. a), teda sumu 1.347,79 eura. Súd ešte pre doplnenie v tejto súvislosti udáva, že v čase posudzovania schopnosti žalovaného splácať ním požadovaný úver, nebolo ešte účinné Opatrenie Národnej banky Slovenska č. 10/2017 zo dňa 14. 11. 2017, ktoré výrazným spôsobom sprísnilo požiadavky na posudzovanie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V zmysle vyššie uvedených skutočností tak dospel súd k záveru, že nevzhladol dôvody podľa § 11 ods. 1 predmetného zákona, pre ktoré by mal byť poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov.

1.8. Ako vyplýva zo zmluvy, žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 4.000 eur. Žalovaný titulom

poskytnutého úveru uhradil 30 splátok a časť 31. splátky vo výške 58,13 eura, v dôsledku čoho tak titulom istiny uhradil žalovaný čiastku vo výške 1.604,95 eura. Neuhradená ostala tak časť istiny splátky č. 31 vo výške 6,73 eura a istiny splátok č. 32 až 60, v celkovej sume 2.395,05 eura. Ako už súd uviedol, v prejednávanej veci nebolo preukázané predčasné zosplatnenie úveru a ako teda na to správne poukázal v konaní aj samotný žalobca, v zmysle § 103 Občianskeho zákonníka, plynie premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti, pričom táto je s poukazom na § 101 ods. 1 Občianskeho zákonníka trojročná. Dňa 27. 03. 2020 však nadobudol účinnosť Zákon č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, pričom podľa Čl. I, § 1 písm. a) predmetného zákona, lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú, v dôsledku čoho tak premlčacia doba 35 dní neplynula. Dňa 19. 01. 2021 bol predmetný zákon doplnený o § 8, písm. a), podľa ktorého lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynú, v dôsledku čoho tak premlčacia doba opäť 41 dní neplynula. V zmysle uvedeného tak dospel súd k záveru, že neuhradené čiastky istiny obsiahnuté v splátkach č. 31, 32, 33, 34 a 35 (suma vo výške 276,36 eura) sú premlčané, keď premlčacia doba splátky splatnej dňa 25. 05. 2020 (splátka č. 35) uplynula dňa 10. 08. 2023, pričom žaloba bola podaná na tunajší súd dňa 23. 08. 2023 (premlčacia doba splátky č. 36, splatnej dňa 25. 06. 2020, uplynula dňa 10. 09. 2023). Od sumy dlžnej istiny bolo potrebné ďalej odpočítať aj čiastku vo výške 218,72 eura, ktorú žalobca započítal žalovanému na úhradu „Poplatku pre INTRUM“ a tiež čiastku vo výške 248,25 eura, ktorú veriteľ žalovaného započítal titulom zmluvných pokút, keďže dojednaná zmluvná pokuta je podľa názoru súdu neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, ktorá je s poukazom na § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná (bod 79 až 82 odôvodnenia tohto rozhodnutia). Dlžná neuhradená istina tak predstavuje sumu 1.651,72 eura (4.000 eur - 1.604,95 eura - 276,36 eura - 218,72 eura - 248,25 eura), pričom žalobca si po čiastočnom späťvzati žaloby uplatňoval titulom istiny sumu vo výške 2.176,33 eura. Keďže žalovaný v konaní netvrdil a nepreukázal, že žalobcovi túto dlžnú istinu uhradil, zaviazal súd žalovaného na zaplatenie istiny v tejto výške a vo zvyšnej časti uplatňovanej istiny tak súd žalobu žalobcu zamietol.

1.9. Žalobca si v konaní ďalej uplatňoval zmluvné úroky vo výške 632,92 eura. Celková čiastka úveru predstavuje sumu 6.172,20 eura, pričom po odpočítaní istiny tak predstavuje vyčíslený zmluvný úrok sumu vo výške 2.172,20 eura (6.172,20 eura - 4.000 eur). Ako vyplýva z prehľadu vykonaných úhrad, žalovaný titulom zmluvných úrokov uhradil čiastku vo výške 1.539,28 eura, v dôsledku čoho tak dlžná čiastka zmluvného úroku, predstavuje sumu vo výške 632,92 eura. Keďže žalovaný v konaní opäť netvrdil a nepreukázal, že by žalobcovi túto dlžnú čiastku uhradil, zaviazal súd žalovaného na zaplatenie týchto žalobou uplatňovaných zmluvných úrokov.

1.10. Žalobca si ďalej v konaní uplatnil zaplatenie zmluvných pokút v celkovej výške 491,18 eura, pozostávajúcich zo zmluvnej pokuty vo výške 10 % ročne zo súm jednotlivých omeškaných splátok úveru. V zmysle Článku IX, bodu, 1. a 2. zmluvy, „Ak sa Dlžník dostane do omeškania so splácaním Pravidelných splátok alebo ich časti podľa tejto Zmluvy, Veriteľ má právo požadovať okrem omeškaných pravidelných splátok zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 12 % ročne z dlžnej sumy od prvého dňa omeškania. Zmluvná pokuta spolu s úrokom z omeškania nesmú presahovať maximálnu výšku stanovenú nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. v platnom znení, t. j. priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne trojnásobok úrokov z omeškania podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., za rozhodujúcu sa považuje ročná percentuálna miera nákladov pre obdobný typ spotrebiteľského úveru. Ak tieto sankcie za omeškanie dosiahnu výšku poskytnutých peňažných prostriedkov, nasledujúce sankcie za omeškanie od nasledujúceho dňa nesmú prevýšiť úroky z omeškania podľa Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.“ Z článku II. bod 2. zmluvy ďalej vyplýva, že veriteľ žalovaného si pre prípad omeškania spotrebiteľa dojednal úrokovú sadzbu vo výške 5 % ročne. Ako teda vyplýva z dojednaných zmluvných podmienok, veriteľ žalovaného si pre prípad omeškania žalovaného, dojednal sankcie pozostávajúce tak zo zmluvnej pokuty vo výške 12 % ročne, ako aj z úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne, čo predstavuje sankčné nároky v úhrnnej výške 17 %

p. a., pričom ako to nepochybne vyplýva aj z listiny označenej ako „Platobná disciplína k Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXX XXX XXX“, obe sankcie si veriteľ voči žalovanému aj súčasne uplatňoval.

1.11. Podľa § 3a, ods. 1 a 2 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú spolu prevýšiť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa osobitného predpisu 2a) pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne nesmú prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa tohto nariadenia vlády; za rozhodujúcu sa považuje ročná percentuálna miera nákladov pre obdobný typ spotrebiteľského úveru. Za sankcie podľa odseku 1 sa považujú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov.

1.12. Keďže dojednané sankčné nároky pre prípad omeškania spotrebiteľa v úhrnnej výške 17 % ročne prekračovali v čase dojedania tejto zmluvnej podmienky limit zakotvený v § 3a ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., keď dojednané sankčné nároky vo výške 17 % ročne prevyšovali trojnásobok úrokov z omeškania podľa nariadenia vlády (17 % ? 3 x 5 %), nemožno dospieť k inému záveru, než že takto dojednané zmluvné ustanovenia požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku, v dôsledku čoho tak dojednanie o zmluvnej pokute je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, ktoré je s poukazom na § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné a žalobcovi tak nárok na uplatnené zmluvné pokuty neprináleží. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že žalobca si v konaní napokon uplatnil zmluvné pokuty len vo výške 10 % p. a., keď na skúmanie neprijateľnosti zmluvnej podmienky je potrebné vychádzať zo samotného dojednanie o zmluvnej pokute a hodnotiť kumulatívny účinok všetkých sankčných podmienok bez ohľadu na to, či veriteľ skutočne trvá na ich plnej úhrade alebo nie. V tejto súvislosti súd poukazuje na právne závery obsiahnuté v rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8CoCsp/2/2022 - 373 zo dňa 29. 09. 2022. V zmysle uvedeného preto súd žalobu žalobcu v časti uplatňovaných zmluvných pokút vo výške 491,18 eura zamietol.

1.13. Žalobca si žalobou ďalej uplatnil zákonné úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z jednotlivých omeškaných splátok, počnúc splátkou splatnou dňa 25. 08. 2020 až po splátku splatnú dňa 25. 06. 2022. Pretože sa žalovaný dostal podľa prvej vety § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka do omeškania s plnením svojho peňažného záväzku, má žalobca právo požadovať od žalovaného popri plnení aj úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky²⁾ platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Vzhľadom na to, že základná úroková sadzba ECB platná ku dňu 25. 08. 2020 - 25. 06. 2022 bola 0,00 % p. a., žalobca má nárok na úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne z jednotlivých omeškaných splátok tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

1.14. Žalobca si v konaní tiež uplatnil náklady spojené s vystavením a zaslaním troch upomienok v celkovej sume 10,50 eura. V zmysle Článku XII., bodu 3., bol Sadzobník poplatkov súčasťou zmluvy, pričom žalovaný jeho prevzatie svojim podpisom potvrdil. Súd nevzhladol dôvod žalobcovi tieto poplatky nepriznať, keď tieto boli medzi stranami sporu nepochybne dojednané, pričom ide o nástroj, ktorým veriteľ upozorňuje a vyzýva dlžníka na dodržiavanie zmluvných podmienok, spočívajúcich v povinnosti plniť svoj dlh riadne a včas a takto dojednané poplatky, kompenzujú veriteľovi len náklady s tým vzniknuté. Žalobca existenciu vzniku týchto nákladov navyše riadne preukázal, keď súdu predložil doručky týkajúce sa jednotlivých odoslaných upomienok.

1.15. Hodnota sporu predstavovala spolu sumu 3.529,65 eura (istina 2.395,05 eura + zmluvné úroky 632,92 eura + zmluvné pokuty 491,18 eura + poplatky 10,50 eura). Keďže žalobca bol v spore úspešný v sume 2.295,14 eura (1.651,72 eura + 632,92 eura + 10,50 eura), čo predstavuje 65,02 % a žalovaný v sume 1.234,51 eura (späťvzatie žaloby vo výške istiny 218,72 eura zaviniť žalobca a v časti o zaplatenie sumy 524,61 eura a sumy 491,18 eura súd žalobu zamietol), čo je v prepočte 34,98 %, dospel súd k záveru, že po porovnaní ich vzájomného pomeru úspechu a neúspechu, predstavuje úspech žalobcu rozsah 30,04 %. V zmysle uvedeného tak rozhodol súd o nároku na náhradu trov konania s poukazom na § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnejšiemu žalobcovi priznal voči menej úspešnému žalovanému nárok

na náhradu trov konania v rozsahu 30,04 %, o ktorej výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 27. augusta 2024 sp. zn. 15CoCsp/15/2024 rozhodol tak, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom II. a IV. výroku potvrdzuje (výrok I). Žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva (výrok II.). Odvolanie žalovaného proti I. a III. výroku rozsudku odmieta (výrok III.).

2.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je primárne zásadná skutočnosť (ktorú nemožno opomíňať), že sa jedná o spotrebiteľský spor. Pokiaľ ide o posúdenie samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie nezistil také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o tom, že úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere je bezúročný a bez poplatkov pre absenciu náležitostí podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Súd prvej inštancie sa podrobne zaoberal posúdením ďalších náležitostí zmluvy o úvere podľa § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy zo správnym výsledkom o tom, že v predmetnej zmluve o úvere neabsentujú také údaje, ktoré by viedli k záveru o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Rovnako sa súd prvej inštancie zaoberal aj výškou odplaty poskytnutého úveru podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka so správnym záverom, že výška odplaty za poskytnutý úver vo výške 18,59 % neprekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty 19,62 %. V tomto smere sa zaoberal aj námietkou premlčania vznesenou žalovaným, keď posudzoval premlčanie jednotlivých splátok úveru s ohľadom na § 101 Občianskeho zákonníka a aj s ohľadom na zákon č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícií a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Súd prvej inštancie skúmal aj dodržanie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. V konaní nevyšlo najavo, že by veriteľ neposúdil schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie a posudzoval aj prijateľnosť zmluvných podmienok, najmä pokiaľ išlo o dojednania o zmluvných pokutách.

2.2. Žalovaný namieta, že súd prvej inštancie neposudzoval dohodu o zrážkach zo mzdy a neskúmal sumu 2.166,55 eura prevedenú dňa 07. 11. 2019 jeho zamestnávateľom, ktorá mala prevyšovať sumu, ktorá mala byť do vtedy uhradená. Z platobnej disciplíny (č. l. 14 - 21 spisu) vyplýva, že žalovanému bol dňa 01. 06. 2017 vyplatený úver vo výške 4.000 eur. Žalovaný titulom poskytnutého úveru uhradil celkovo čiastku vo výške 3.746,40 eura (žalovaný tak uhradil 30. splátok a časť 31. splátky vo výške 58,13 eura). V tejto sume je zahrnutá aj žalovaným uvádzaná suma 2.166,55 eura, pričom súd prvej inštancie zohľadňoval aj túto sumu z hľadiska posúdenia rozsahu vyplatenia úveru žalovaným. Súd prvej inštancie ustálil, že žalovaný titulom poskytnutého úveru vo výške 4.000 eur uhradil 30. splátok a časť 31. splátky vo výške 58,13 eura, t. j. celkovo uhradil na istinu čiastku vo výške 1.604,95 eura. Neuhradená suma istiny predstavuje sumu 2.395,05 eura, ktorá pozostáva z časti istiny splátky č. 31 vo výške 6,73 eura a istiny splátok č. 32 až 60. V prejednávanej veci nebolo preukázané predčasné zosplatenie úveru, hoci žalovaný v odvolaní namieta, že žalobca zosplatnil úver, ako to mu bolo aj v iných konaniach, čo usudzoval podľa rozhodnutí okresných súdov. Keďže žalobca tvrdil v spore, že k zosplateniu úveru nedošlo, žalovaného zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že došlo k zosplateniu úveru, a to predložením alebo označením relevantných dôkazov. Žalovaný však nepreukázal v konaní, že by v prejednávanej veci došlo k predčasnému zosplateniu úveru, a preto odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie mal za to, že termín konečnej splatnosti úveru nastal podľa zmluvy dňom 25. 06. 2022. V nadväznosti na uvedené bolo potrebné posudzovať premlčaciu dobu jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti tak ako postupoval súd prvej inštancie. Vzhľadom na to, že dňa 27. 03. 2020 nadobudol účinnosť zákon č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícií, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, súd prvej inštancie správne zohľadnil skutočnosť, že v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 premlčacia doba neplynula. Rovnako tak dňa 19. 01. 2021 bol predmetný zákon doplnený o § 8 písm. a), a preto v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynula premlčacia doba. Za daného skutkového stavu súd prvej inštancie považoval neuhradené čiastky istiny obsiahnuté v splátkach č. 31, 32, 33, 34 a 35 (suma vo výške 276,36 eura) za

premlčané, keď premlčacia doba splátky splatnej dňa 25. 05. 2020 (splátka č. 35) uplynula dňa 10. 08. 2023, pričom žaloba bola podaná dňa 23. 08. 2023. Od neuhradenej sumy dlžnej istiny odpočítal súd prvej inštancie aj sumu vo výške 218,72 eura, ktorú žalobca započítal žalovanému na úhradu „Poplatku pre INTRUM“ a sumu vo výške 248,25 eura, ktorú veriteľ žalovaného započítal titulom zmluvných pokút, keďže dojednaná zmluvná pokuta je podľa názoru súdu neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, ktorá je s poukazom na § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu na zaplatenie istiny dlžnej sumy úveru za dôvodný vo výške 1.651,72 eura (4.000 eur - 1.604,95 eura - 276,36 eura - 218,72 eura - 248,25 eura). Keďže žalovaný v konaní netvrdil a nepreukázal, že žalobcovi túto dlžnú istinu uhradil, zaviazal súd prvej inštancie žalovaného na zaplatenie istiny v tejto výške.

2.3. Odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie považoval za dôvodný aj nárok žalobcu na zmluvné úroky vo výške 632,92 eura. Keďže celková čiastka úveru predstavovala sumu 6.172,20 eura, po odpočítaní istiny úveru 4.000 eur predstavuje vyčíslený zmluvný úrok sumu vo výške 2.172,20 eura, z ktorej sumy uhradil čiastku vo výške 1.539,28 eura. Ani v tomto smere žalovaný v spore netvrdil a ani nepreukázal, že by žalobcovi uhradil dlžnú sumu titulom zmluvných úrokov. Odvolací súd dodáva, že spotrebiteľ si musí byť vedomý toho, že v súlade so zmluvou o úvere pri riadnom splácaní úveru platí zmluvne dohodnuté úroky podľa znenia zmluvy až do zaplatenia celého dlhu a v prípade porušenia zmluvnej povinnosti splatiť dlh riadne a včas môže byť legálne postihnutý navyše aj úrokmi z omeškania až do dňa splatenia celej sumy úveru. Dlužník totiž používa peňažné prostriedky poskytnuté veriteľom aj po lehote splatnosti a z princípu právneho inštitútu zmluvných úrokov vyplýva, že tieto dlžník spláca - ak niet iného dojednaná - až do dňa úplného splatenia dlhu, zatiaľ čo úroky z omeškania nastupujú (popri zmluvných úrokoch) len vtedy, ak sa dostane do omeškania, t. j. ak úver podľa zmluvy riadne nespĺňa. Úroky dohodnuté pri poskytnutí úveru predstavujú odplatu (odmenu) za užívanie požičanej istiny. Občiansky zákonník a ani iný právny predpis neustanovuje, na akú dobu možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Vzhľadom na uvedené nemožno vylúčiť, aby si zmluvné strany v rámci zmluvnej autonómie (pokiaľ ide o dobu, na ktorú sa úroky dojednávajú) dohodli úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda i za dobu, v ktorej sa dlžník ocitne v omeškaní so splnením svojho záväzku, pretože istinu v dojednanej lehote splatnosti v splátkach veriteľovi nevrátil. Tomuto záveru zodpovedá i to, ako sú právnou teóriou a rozhodovacou praxou súdov vnímané inštitúty zmluvných úrokov a úrokov z omeškania. Zatiaľ čo zmluvné úroky sú odmenou za užívanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškania so splatením istiny a na rozdiel od zmluvného úroku ich môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dojednané (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka); pritom vo všeobecnosti platí, že môžu existovať popri sebe.

2.4. Námietku žalovaného, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože súd prvej inštancie neposudzoval dohodu o zrážkach zo mzdy, odvolací súd posúdil ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti a prihliadol pritom na všetko, čo vyšlo počas konania najavo v súlade s § 191 ods. 1 CSP. V odôvodnení napadnutého rozsudku v napadnutom vyhovujúcom výroku sa súd dôsledne vysporiadal so všetkými právne významnými skutkovými okolnosťami, dostatočne jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil.

2.5. V intenciách vyššie uvedených skutočností odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom II. a IV. výroku ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP), vrátane výroku o trovách konania, na ktoré súd prvej inštancie síce aplikoval § 255 ods. 1 CSP, hoci správne bolo potrebné aplikovať § 255 ods. 2 CSP, avšak o nároku na náhradu trov konania vecne správne rozhodol, keďže žalobcovi priznal náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 30,04 % s prihliadnutím na jeho čiastočný úspech v konaní.

2.6. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Keďže v tomto odvolacom konaní bol úspešnou stranou žalobca, mal by proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobcovi však v tomto odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu nárok na ich náhradu odvolací súd nepriznal.

2.7. Žalovaný vo svojom odvolaní napadol rozsudok súdu prvej inštancie aj v časti I. výroku, ktorým

súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 218,72 eura zastavil, pričom odvolateľ v tejto časti neuvádza dôvody, pre ktoré považuje rozsudok v zastavujúcej časti za nesprávny (odvolacie dôvody). Za danej procesnej situácie odvolací súd odvolanie žalovaného proti I. výroku rozsudku v zmysle § 386 písm. d) CSP odmietol. Žalovaný napadol odvolaním aj III. výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie vo zvyšnom rozsahu žalobu zamietol. V uvedenom rozsahu tak bolo rozhodnuté v prospech žalovaného a žiadna ujma mu v tejto súvislosti nevznikla. Keďže odvolanie môže podať len strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), odvolací súd odvolanie žalovaného proti III. výroku napadnutého rozsudku podľa § 386 písm. b) CSP odmietol.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolaateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Pokiaľ ide o vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP žalovaný uviedol, že podľa názoru žalovaného odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie, v snahe vyhovieť žalobcovi v spore proti spotrebiteľovi, ako slabšej sporovej strane, sa odvolací súd dopustil pochybenia spočívajúceho v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku práve vo vzťahu k otázke zosplatnenia úveru ku dňu 07. 11. 2019 a s tým bezprostredne súvisiacej otázke premlčania jednotlivých splátok úveru, resp. celého úveru.

Žalovaný opakovane namietal, že súd prvej inštancie neposudzoval dohodu o zrážkach zo mzdy a neskúmal sumu 2.166,55 eura, ktorá bola prevedená dňa 07. 11. 2019 jeho zamestnávateľom na účet právneho predchodcu žalobcu a ktorá jednoznačne prevyšovala sumu, ktorá mala byť dovedy uhradená ako to vyplýva z platobnej disciplíny na č. l. 14-21 spisu.

V prejednávanej veci nebolo preukázané predčasné zosplatnenie úveru, hoci žalovaný v odvolaní namietal, že žalobca zosplatnil úver, ako tomu bolo aj v obdobných konaniach, čo usudzoval podľa rozhodnutí okresných súdov, na strane druhej žalobca tvrdil v spore, že k zosplatneniu úveru nedošlo. Súd prvej inštancie, tak aj odvolací súd zhodne uviedli, že žalovaného zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že došlo k zosplatneniu úveru, a to predložením alebo označením relevantných dôkazov.

Práve obstaranie dôkazu o tom, z akého dôvodu a na základe čoho zamestnávateľ žalovaného vykonal zrážku zo mzdy žalovaného, ktorú dňa 07. 11. 2019 previedol na účet právneho predchodcu žalobcu, bolo spôsobilé zásadným spôsobom ovplyvniť rozhodnutie súdov o tom, či došlo k zosplatneniu úveru ku dňu 07. 11. 2019, prípadne ku dňu tomuto dátumu predchádzajúcemu, keď ku dňu 07. 11. 2019 zaplatil žalovaný viac než bol k danému dátumu dlžný.

Táto vada následne spochybňuje závery odvolacieho súdu o tom, že termín konečnej splatnosti úveru nastal podľa zmluvy dňom 25. 06. 2022 a v nadväznosti na uvedené je potrebné posudzovať premlčaciu dobu jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti tak ako postupoval súd prvej inštancie s prihliadnutím na účinnosť zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony.

Postup právneho predchodcu žalobcu ku dňu 07. 11. 2019, resp. ku dňu mu predchádzajúcemu naznačuje, že právny predchodca žalobcu vykonal kroky smerujúce k zosplatneniu celého úveru, a teda nie je správne posudzovať premlčaciu dobu odo dňa zročnosti jednotlivých splátok, ale odo dňa zosplatnenia úveru, t. j. najneskôr odo dňa 07. 11. 2019 s tým, že trojročná premlčacia doba uplynula najneskôr dňa 07. 11. 2022 a pokiaľ bola žaloba v tomto konaní podaná na súd dňa 23. 08. 2023, tak sa tak stalo po jej uplynutí a žalovaný námietku premlčania celého nároku žalobcu vzniesol dôvodne.

Krajský súd v Nitre nesprávne vyhodnotil právnu otázku, ktorá ešte nebola vyriešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, a od ktorej záviselo jeho rozhodnutie, a to: „je súd povinný skúmať okolnosti a dôvody, pre ktoré veriteľ od dlžníka počas splácania úveru požadoval viac ako mal k danému okamihu dlžník zaplatiť a je možné takýto postup veriteľa vyhodnotiť ako zosplatnenie úveru?“

3.1. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu trpí vadami zmätočnosti a spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, čím sú kumulatívne dané dovolacie dôvody v zmysle § 431 ods. 1 a § 432 ods. 1 CSP. Žalovaný sa preto domáha, aby Najvyšší súd SR dovolaniu v celom rozsahu vyhovel a rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 27. augusta 2024 sp. zn. 15CoCsp/15/2024-206 zrušil a vrátil vec odvolaciemu súdu ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že právny titul uskutočnenia zrážky zo mzdy bola žiadosť o zrážky zo mzdy, pričom opätovne zdôrazňuje, že k zosplatneniu predmetného úveru nedošlo, preto je tvrdenie žalovaného o premlčaní nároku nesprávne a zavádzajúce. Žiada, aby dovolací súd dovolanie žalovaného v súlade s ustanovením § 450 CSP zamietol ako nedôvodné.

5. Podaním zo dňa 16. 12. 2024 žalobca podal návrh na vstup nového žalobcu do konania, ako aj súhlas so vstupom do konania, a to obchodnou spoločnosťou Silverside Financial services s.r.o., Bratislava, Ružová Dolina 6, IČO: 51 179 172 ako právnym nástupcom pôvodnej žalobkyne obchodnej spoločnosti Silverside a.s. v konkurze, Bratislava, Plynárska 7/B, IČO: 50 52 560.

6. Najvyšší súd rozsudkom zo dňa 26. februára 2026 sp. zn. 5Cdo/15/2025 rozhodol, že v konaní pokračuje s obchodnou spoločnosťou Silverside Financial services, s.r.o., Bratislava, Ružová Dolina 6, IČO: 51 179 172 ako právnym nástupcom pôvodnej žalobkyne obchodnej spoločnosti Silverside a.s. v konkurze, Bratislava, Plynárska 7/B, IČO: 50 052 560.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

8. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných

ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. Nesprávny procesný postup odvolacieho súdu podľa dovolateľa spočíva v tom, že súd prvej inštancie neposudzoval dohodu o zrážkach zo mzdy a neskúmal sumu 2.166,55 eura, ktorá bola prevedená dňa 07. 11. 2019 jeho zamestnávateľom na účet právneho predchodcu žalobcu a ktorá jednoznačne prevyšovala sumu, ktorá mala byť dovedy uhradená, ako to vyplýva z platobnej disciplíny na č. l. 14 až 21 spisu.

14.1. Preskúmaním obsahu spisu dovolací súd dospel k záveru, že daná námietka dovolateľa je neopodstatnená, pretože v postupe odvolacieho súdu v spojení s postupom súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť dovolateľa na jeho procesných právach a založiť tak prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

14.2. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu z bodov 21 a 23 vyplýva, že odvolací súd sa predmetnou námietkou náležite zaoberal a ju aj odôvodnil, keď uviedol:

„Z platobnej disciplíny (č. l. 14 - 21 spisu) vyplýva, že žalovanému bol dňa 01. 06. 2017 vyplatený úver vo výške 4 000 eur. Žalovaný titulom poskytnutého úveru uhradil celkovo čiastku vo výške 3 746,40 eura (žalovaný tak uhradil 30. splátok a časť 31. splátky vo výške 58,13 eura). V tejto sume je zahrnutá aj žalovaným uvádzaná suma 2 166,55 eura, pričom súd prvej inštancie zohľadňoval aj túto sumu z hľadiska posúdenia rozsahu vyplatenia úveru žalovaným. Súd prvej inštancie ustálil, že žalovaný titulom poskytnutého úveru vo výške 4 000 eur uhradil 30. splátok a časť 31. splátky vo výške 58,13 eura, t. j. celkovo uhradil na istinu čiastku vo výške 1 604,95 eura. Neuhradená suma istiny predstavuje sumu 2 395,05 eura, ktorá pozostáva z časti istiny splátky č. 31 vo výške 6,73 eura a istiny splátok č. 32 až 60. V prejednávanej veci nebolo preukázané predčasné zosplatenie úveru, hoci žalovaný v odvolaní namietal, že žalobca zosplatil úver, ako to mu bolo aj v iných konaniach, čo usudzoval podľa rozhodnutí okresných súdov. Keďže žalobca tvrdil v spore, že k zosplateniu úveru nedošlo, žalovaného zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že došlo k zosplateniu úveru, a to predložením alebo označením relevantných dôkazov. Žalovaný však nepreukázal v konaní, že by v prejednávanej veci došlo k predčasnému zosplateniu úveru, a preto odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie mal za to, že termín konečnej splatnosti úveru nastal podľa zmluvy dňom 25. 06. 2022. V nadväznosti na uvedené bolo potrebné posudzovať premlčaciu dobu jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti tak ako postupoval súd prvej inštancie. Vzhľadom na to, že dňa 27. 03. 2020 nadobudol účinnosť zákon č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, súd prvej inštancie správne zohľadnil skutočnosť, že v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 premlčacia doba neplynula. Rovnako tak dňa 19. 01. 2021 bol predmetný zákon doplnený o § 8 písm. a), a preto v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynula premlčacia doba. Za daného skutkového stavu súd prvej inštancie považoval neuhradené čiastky istiny obsiahnuté v splátkach č. 31, 32, 33, 34 a 35 (suma vo výške 276,36 eura) za premlčané, keď premlčacia doba splátky splatnej dňa 25. 05. 2020 (splátka č. 35) uplynula dňa 10. 08. 2023, pričom žaloba bola podaná dňa 23. 08. 2023. Od neuhradenej sumy dlžnej istiny odpočítal súd prvej inštancie aj sumu vo výške 218,72 eura, ktorú žalobca započítal žalovanému na úhradu „Poplatku pre INTRUM“ a sumu vo výške 248,25 eura, ktorú veriteľ žalovaného započítal titulom zmluvných pokút, keďže dojednaná zmluvná pokuta je podľa názoru súdu neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, ktorá je s poukazom na § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu na zaplatenie istiny dlžnej sumy úveru za dôvodný vo výške 1 651,72 eura (4 000 eur - 1 604,95 eura - 276,36 eura - 218,72 eura - 248,25 eura). Keďže žalovaný v konaní netvrdil a nepreukázal, že žalobcovi túto dlžnú istinu uhradil, zaviazal súd prvej inštancie žalovaného na zaplatenie istiny v tejto výške.“

„Námietku žalovaného, že doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože súd prvej inštancie

neposudzoval dohodu o zrážkach zo mzdy, odvolací súd posúdil ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti a prihliadol pritom na všetko, čo vyšlo počas konania najavo v súlade s § 191 ods. 1 CSP. V odôvodnení napadnutého rozsudku v napadnutom vyhovujúcom výroku sa súd dôsledne vysporiadal so všetkými právne významnými skutkovými okolnosťami, dostatočne jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil.“

14.3. Z uvedeného vyplýva, že konanie nebolo postihnuté dovolateľom namietanou vadou vyplývajúcou z 420 písm. f) CSP.

15. Nesprávny procesný postup odvolacieho súdu podľa dovolateľa spočíva aj v tom, že žalovaného zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že došlo k zosplatneniu úveru, a to predložením alebo označením relevantných dôkazov. Uvedené závery oboch súdov sú však v rozpore so znením § 295 a § 296 CSP, podľa ktorých súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí „taký dôkaz“, resp. spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Ustanovenia v sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú.

15.1. Preskúmaním obsahu spisu dovolací súd dospel k záveru, že daná námietka dovolateľa je neopodstatnená, pretože v postupe odvolacieho súdu v spojení s postupom súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť dovolateľa na jeho procesných právach a založiť tak prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

15.2. Z rozhodnutia súdov nižších inštancií je zrejmé, že v prejednávanej veci nebolo preukázané predčasné zosplatnenie úveru a keďže žalobca tvrdil v spore, že k zosplatneniu úveru nedošlo, žalovaného zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že došlo k zosplatneniu úveru, a to predložením alebo označením relevantných dôkazov. Žalovaný však nepreukázal v konaní, že by v prejednávanej veci došlo k predčasnemu zosplatneniu úveru, a preto odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie mal za to, že termín konečnej splatnosti úveru nastal podľa zmluvy dňom 25. 06. 2022. Z vykonaného dokazovania, ako aj z odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších inštancií je zrejmé, že v žiadnom prípade týmito skutočnosťami súdy nepreniesli dôkazné bremeno na žalovaného.

15.3. Dovolací súd má za to, že konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP.

16. Dovolateľ ďalej namietal, že termín konečnej splatnosti úveru nastal podľa zmluvy dňom 25. 06. 2022 a v nadväznosti na uvedené je potrebné posudzovať premlčaciu dobu jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti, tak ako súd prvej inštancie s prihliadnutím na účinnosť zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Postoj právneho predchodcu žalobcu ku dňu 07. 11. 2019, resp. ku dňu mu predchádzajúcemu naznačuje, že právny predchodca žalobcu vykonával kroky smerujúce k zosplatneniu celého úveru, a teda nie je správne posudzovať premlčaciu dobu odo dňa zročnosti jednotlivých splátok, ale odo dňa zosplatnenia úveru, t. j. najneskôr odo dňa 07. 11. 2019 s tým, že trojročná premlčacia doba uplynula najneskôr 17. 11. 2022 a pokiaľ bola žaloba v tomto konaní podaná na súd 23. 08. 2023, tak sa tak stalo po jej uplynutí a žalovaný námietku premlčania celého nároku žalobcu zniesol dôvodne.

16.1. Preskúmaním obsahu spisu dovolací súd dospel k záveru, že podaná námietka dovolateľa je neopodstatnená, pretože v postupe odvolacieho súdu v spojení s postupom súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady, ktorými boli spôsobilé ukrátiť dovolateľa na jeho procesných právach a založiť tak prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

16.2. Z rozhodnutí súdov nižších inštancií vyplýva, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že nedošlo k predčasnemu zosplatneniu úveru, a preto odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie mal za to, že termín konečnej splatnosti úveru nastal podľa zmluvy dňom 25. 06. 2022. V nadväznosti na uvedené bolo potrebné posudzovať premlčaciu dobu jednotlivých splátok odo dňa zročnosti tak, ako postupoval súd prvej inštancie. Vzhľadom na to, že dňa 27. 03. 2020 nadobudol účinnosť zákon č.

62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, súd prvej inštancie správne zohľadnil skutočnosť, že v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 premlčacia doba neplynula. Rovnako tak dňa 19. 01. 2021 bol predmetný zákon doplnený o § 8 písm. a), a preto v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynula premlčacia doba. Za daného skutkového stavu súd prvej inštancie považoval neuhradené čiastky istiny obsiahnuté v splátkach č. 31, 32, 33, 34 a 35 (suma vo výške 276,36 eura) za premlčané, keď premlčacia doba splátky splatnej dňa 25. 05. 2020 (splátka č. 35) uplynula dňa 10. 08. 2023, pričom žaloba bola podaná dňa 23. 08. 2023. Od neuhradenej sumy dlžnej istiny odpočítal súd prvej inštancie aj sumu vo výške 218,72 eura, ktorú žalobca započítal žalovanému na úhradu „Poplatku pre INTRUM“ a sumu vo výške 248,25 eura, ktorú veriteľ žalovaného započítal titulom zmluvných pokút, keďže dojednaná zmluvná pokuta je podľa názoru súdu neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, ktorá je s poukazom na § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu na zaplatenie istiny dlžnej sumy úveru za dôvodný vo výške 1.651,72 eura (4.000 eur - 1.604,95 eura - 276,36 eura - 218,72 eura - 248,25 eura). Keďže žalovaný v konaní netvrdil a nepreukázal, že žalobcovi túto dlžnú istinu uhradil, zaviazal súd prvej inštancie žalovaného na zaplatenie istiny v tejto výške.

16.3. Z uvedeného vyplýva, že konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP.

17. Keďže konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

18. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

20. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

21. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

22. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolací súd uvádza, že toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú odvolací súd vyriešil, t. j. vysvetlil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

23. Pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolania a náležitého vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom nastolená právna otázka uvedené kritérium nespĺňa a jej formulácia opomína základné závery rozhodujúce pre právne úvahy odvolacieho (i prvoinštančného) súdu. Pre záver o tom, že ide o právnu otázku, kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor sporovej strany, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca. Právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP.

24. Dovolateľ nastolil v dovolaní právnu otázku, od vyriešenia ktorej podľa jeho názoru záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Dovolaciu otázku vymedzil tak „Je súd povinný skúmať okolnosti a dôvody, pre ktoré veriteľ od dlžníka počas splácania úveru požadoval viac ako mal k danému okamihu dlžník zaplatiť a je možné takýto postup veriteľa vyhodnotiť ako zosplatnenie úveru?“. Dovolateľ síce zrozumiteľným spôsobom uviedol v dovolaní konkrétnu právnu otázku, avšak dovolací súd má za to, že takto položenú otázku odvolací súd neriešil a zároveň na jej vyriešení rozhodnutie odvolacieho súdu nespočívalo, t. j. vo vzťahu k posudzovanej veci ju tak nemožno považovať za rozhodujúcu. Dovolateľom nastolená otázka má v danom prípade iba právnu teoretickú povahu a jej zodpovedanie dovolacím súdom by nevedlo k zrušeniu alebo k zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Cieľom konania pred dovolacím súdom je poskytnúť dotknutej strane reálnu ochranu jej práva, nie riešiť teoretické či hypotetické otázky. Dovolací súd preto uzatvára, že predložená dovolacia argumentácia nepredstavuje vymedzenie relevantnej právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. Uplatnený dovolací dôvod tak nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

25. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie je v časti namietajúce vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP prípustné, ale nie je dôvodné a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je prípustné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP) do výroku I. odvolacieho súdu.

26. Pokiaľ ide o dovolanie žalovaného do výroku III. odvolacieho súdu, v ktorom odvolanie žalovaného proti výroku I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie odmietol, tak žalovaný napadol výrok, ktorým súd prvej inštancie vo zvyšnom rozsahu žalobu zamietol. V uvedenom rozsahu tak bolo rozhodnuté v prospech žalovaného a žiadna ujma mu v tejto súvislosti nevznikla. Keďže dovolanie môže podať len strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) dovolací súd dovolanie žalovaného proti III. výroku napadnutého rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. b) CSP odmietol.

27. Žalobca bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.